

İnatçı Leke

Handan Acar Yıldız

2. BASKI

HECE
öykü

Handan Acar Yıldız: 1979 yılında İstanbul'da doğdu. Marmara Üniversitesi İletişim Fakültesi Gazetecilik bölümünü bitirdi. Çeşitli basın kuruluşlarında görev yaptı. Öyküleri ve yazıları *Dergâh*, *Yedi İklim*, *Bir Nokta*, *Türk Dili*, *Hece ve Heceöykü* dergilerinde yayımlandı. **Öykü Kitapları:** *Cam Koridor* (Günyüzü Yayıncılık 2011); *Ağır Boşluk* (Hece Yayınları 2014). Evli ve bir çocuk annesi.

İNATÇI LEKE

HANDAN ACAR YILDIZ

HECE YAYINLARI

Hece Yayınları: 363
Öykü

©Hece Yayınları

Birinci Basım
Ekim 2015

İkinci Basım
Temmuz 2018

Kapak Tasarımı
www.sarakusta.com.tr

Teknik Hazırlık
www.hece.com.tr

ISBN: 978-605-9279-06-2

Baskı
www.ozyurtmatbaacilik.com

HECE
Basın Yayın Reklamcılık San. Tic. Ltd. Şti.
Konur Sokak No: 39/1-2 Kızılay- Çankaya/Ankara
T: (0 312) 419 69 13 F: (0 312) 419 69 14

e-posta: hece@hece.com.tr
www.hece.com.tr

Sertifika No: 17672

İÇİNDEKİLER

Korkuyu Beslerken / 7
Ateş İnsanlar / 11
Kayıp / 17
Zabıta / 27
İnatçı Leke / 31
Konuşma Çizgisi / 39
Şedde ile Cezm Arasında / 45
Merhametin Elbisesi / 49
Madalya Sendromu / 59
Jeton / 67
Kuş Kabri / 75
Sert Bir Terslik / 85
Mandal / 95
Şeffaf / 103
Cama Akan Makyaj / 107
Gerçek Oyun / 111
İğne Deliğinden Geçtim / 121
Eşik Kertmesi / 125
Kanser / 129
Çiy / 133

KORKUYU BESLERKEN

Aramızda bir sempati oluşsun diye kendi ellerimle besliyordum *korkumu*. Büyüdüğünde beni yutmasın diye kendi ellerimle besliyordum. Ona bahçede rastlamıştım. İlk gördüğümde tanımadım tabii. *Korkum* olduğunu bilemezdim. Yalın ayak çimlerin üzerinde geziyordum. Çimler nemliydi. Biraz üşüdüğüm de söylenebilirdi. Elbette bastığım yere bakmıyordum. İnsan bir bahçede gezerken yere niye baksın? Ancak nasıl olduysa sağ ayağımın altında bir kıpırtı hissettim. Sapsarı bir şeydi. Hareket ediyordu, canlıydı. “Cıvciv mi acaba?” dedim. İnsan dışında hiçbir canlıya dokunamazdım. Abimi çağırdım. Eline aldı. Garipsedi ama korkmadı. Çünkü onun korkusu değildi. Bana doğru uzattığında çığlığı bastım. Gösterdiği yaratık benim yeni *korkumdu*. Arkama bile bakmadan eve kaçtım. Kapıları kilitledim. Evimiz tek katlıydı. Pencereden girmesin diye pencereleri de kapadım. *Korkumdan* çok korkmuştum. Aklımı oynatacak gibiydim. Mevsim yazdı. Dolabın üzerinden yorgan indirdim. *Korkumla* arama daha

kalın bir şey girsin diye... Yorganı başıma çektim. Ne yapacağı-
mı düşünmeye başladım. Abimin yüz ifadesi gözlerimin önüne
geldi. *Korkum*, sadece benim korkum olduğu için ailedeki kim-
seyi korkutmayacaktı. Ona, ne olduğunu bilemeseler de sıradan
bir canlı gibi yaklaşıyorlardı. Belki bana karşı onu savunacaklar-
dı. Ne de olsa benim yumuşacık ve sapsarı tüylerim yoktu. *Kor-
kumun* sapsarı ve yumuşacık tüyleri vardı. Ailemin bilinçaltında,
konuşamayan varlıkların konuşanlardan daha masum olduğuna
dair bir yargı yatıyordu. Yapayalnızdım. Çaresizdim. Yorganın
altında tir tir titriyordum. “Dakka bir gol bir” derler ya hani...
Annem, “Bu sıcakta kim kapı ve pencereleri sıkı sıkıya kapattı?”
diyerek her yeri açtı. Korkmama saygı duymalarını beklemiyor-
dum. Beklemiyordum ama *korkuma* da saygı duymasalardı keşke.
Korkmamı anlamlandıramayarak *korkuma* sahip çıktılar.

Annem bir süre sonra beni yorganın altında kan ter içinde
buldu. Yanımda olduğunu görünce biraz ferahladım. Doğrul-
dum. Allah’ım bir de ne göreyim! *Korkum* annemin ayaklarının
dibindeydi. Yine çılgılık attım. Yatağın üzerinde ayağa dikil-
dim. Anneme “Onu buraya, odama, tam burnumun dibine na-
sıl sokarsın?” diye bağırardım. Hep böyleydi. Olacakları önceden
tahmin eder ama değiştiremezdim. Bu nedenle hem gerçekleş-
meden önce hem de gerçekleştikten sonra üzülürdüm her şeye.
Keşke onu son anda görmeseydim de ayağımın altında eziversey-
dim. Şimdi uğraşmak zorunda kalmazdım. Ölüp giderdi. Ancak
ömrü varmış ki onu tanımadım ve çiğnemekten imtina ettim.
Annem “Ayol, buncacık şeyden mi korkuyorsun?” dedi. Sanki
evladı ben değilmişim de *korkum* onun evladyımış gibi... Yeni
doğmuş bebeği daha büyük kardeşe tanıstırıyormuş da araların-
daki kıskançlığı önlemeye çalışıyormuş gibi, eline aldığı *korkumu*
bana doğru yaklaştırdı. Korkudan delireceğimi zannettim. An-
nem korktuğuma gerçekten inandı. Sarı, yumuşak tüylü *korkumu*
burnumun dibinden çekti. Arkasından öfkeyle kapıyı kapadım.
Korkuma benim gözümle bakmayacakları aşikârdı. O zaman

başka çözüm aramalıydım. Bahçede onun için bir kulübe yaptım. Daha güzel bir yuva yapabilirdim ama şımarırsa daha kolay büyür diye temkinli davrandım. Abim onu kulübeye yerleştirdi. Büyüdüğünde bana zarar vermesin diye onunla iyi geçinmeliydim. Korktuğumu da *korkuma* belli etmemeliydim. Kendi ellerimle beslemeye başladım *korkumu*. Ona hiç dokunmadan. Çabuk büyümesin diye az yem veriyordum. Birkaç kere, küçükken kafasını ezsem mi diye aklımdan geçirdim ancak ölmek yerine daha güçlenirse diye vazgeçtim. Öldürülmeye çalışılan bütün korkular, ölmedikleri takdirde daha güçlü geri dönerlerdi. Her gün yanına bir kez gitsem de *korkumun* yanında olmadığım zamanlar, ertesi gün yanına nasıl gideceğimi düşünmekle geçiyordu. Yani *korkumun* yanında olmadığım zamanlarda *korkum* benim yanımdaydı. Ondan ölesiye tiksiniyordum, belli etmemeye çalışıyordum. O da beni tanımıştı artık. Yemi görünce gagasını açıyordu. Küçük dilinin yukarıdan aşağı yırtık bir bez parçası gibi sarktığını görüyordum. Elimle veriyordum yemi ve gagasıyla parmağımı kapmadan geri çekiyordum. Nasıl tiksiniyordum ve fark ettirmemek için nasıl da çaba harcıyordum o anlarda bir ben bilirim. Ne yaparsam yapayım büyüyordu. Bunu engellemezdim, sadece bana aşına olursa daha fazla büyüdüğünde beni ısırmaz diyeydi umudum. Ancak sadakatinden de emin olamazdım, köpek ya da at değildi ki bu, güveneyim. Gagasına yem uzattığım anda elimi kapabilirdi. Zaten her seferinde ağzını daha fazla açmaya başlamıştı. Hafif palazlanınca tepesinde bir ibik oluştu. Biraz daha büyüdüğünde ise tüyleri döküldü. Eski minik ve sevimli hâlini kaybetti. Ailemi inandırabilmişim artık sevimsizliğine. Ailem bu sefer de “Niye besliyorsun, açlıktan ölsün” diyordu. Açlıktan ölen korku yoktu oysa.

Bir sabah kulübeye gittiğimde yanında yavrusunu gördüm *korkumun*. Çok şaşırdım. Elbette bir korkuya kutsiyet yükleyecek değildim. *Korkum* dişiydi de saklanan bir erkek korku mu vardı? Başka birinin korkusuyla mı çiftleşmişti *korkum*? Bir kor-

ku eşeyli mi eşeysiz mi ürerdi? Belki de bazı korkular eşeysiz ürerdi. Çoğalmak için başka korkuya ihtiyaç duymazlardı. *Korkumun* yavrusunun adını *Korkumu Korkuma Belli Etmeme Korkum* koydum. *Korkum*, yavrusunu beslemiyordu. Zaten çok bencil bir korkuydu. Şimdi bir *korkum* bir de onun yavrusu vardı. Yavrusu umurunda bile değildi elimdeki yeme uzandı. Yem vermek için elimi gagasına uzattığımda vücudunu dikti *korkum*, ibiğini sertleştirdi, göz göze geldik. İradem çözüldü hem ondan korktuğumu hem de tiksindiğimi belli ettim galiba. Gagası birden kapandı ve elimi zor kurtardım. Kulübeyi sürgüledim. Ama hızla büyüyordu. O kadar büyüdü ki kulübeden çıkamaz hâle geldi. *Korkum* büyümüştü ancak bana da artık zarar veremezdi. Sıkıştığı kulübede nefeslerinin yavaşladığını duydum. Hatta bir süre sonra kesildi nefesi. Ondan boşu boşuna bu kadar korkmuşum.

Eve geçtim, kendime keyifli bir kahvaltı hazırlamaya karar verdim. Yağda yumurtayı çok severdim aslında ama *korkum* yüzünden şöyle ağız tadıyla kahvaltı edemez olmuşum aylardır. Tavadaki yağa biraz pul biber biraz da kekik attım. İyice kızdığında yumurtayı kırdım. Yumurtayı kırdığımda ölü bir civciv tavaya düştü. Kümesteki *korkuma* çok benziyordu. Ölü olduğu için rahatladım ama ben onu izledikçe canlanmaya başladı. Tavaya düşen siyah civciv beni o kadar şaşırtmıştı ki ocağı kapatmayı unutmuştum. Ocağın kızdıkça yaratık kafasını dikmeye başladı. Bana doğru atılmaya çalıştı. Ocağı kapadım. Tek tarafı tavaya yapışık canlı, diğer yanıyla oradan kurtulmaya çalışıyordu. Buradan kurtulursam sana soracağım, der gibi bana bakıyordu. Sınırlendim. Kulübedeki *korkuma* küfürler yağdırmaya başladım. Ellerimle besledim, tiksine tiksine besledim yine de ihanet etti dedim. Kulübedeki *korkum* hızla büyürken yanındaki yavrusunu da ezip öldürmüştü. Peki, bu tavadaki neyin nesiydi? Ben bunları düşünürken tavadaki yaratığın biraz daha büyüdüğünü gördüm. Acaba kanadını yapıştığı yerden kurtarsam, büyüdüğünde bana iyi davranır mıydı? Onunla iyi mi geçinseydim?

ATEŞ İNSANLAR

Sobadaki odun çıtırtılarını ninni gibi dinleyerek geçti çocukluğum. Özellikle geceleri, annem üzerimize battaniyeyi çektiğinde, kapadığında kapıyı, sobanın küçük deliklerinden tavana ateşin dansı yansırırdı. Yatakta bazı geceler başımı bazı geceler de ayaklarımı sobanın bulunduğu tarafa koyarak yatardım. Her akşam başka melodisi olurdu çıtırtıların. Önce derinden gelirdi ses; çıtır çıtır. Sonra yükselirdi. Deli gibi dans ederken hızla nefes alan insanlar gibi. Üçgen şeklinde sekiz deliği vardı soba kapağının. Tavana bakardım. Çıtır çıtır... Aynı noktaya uzun süre baktığımda gördüklerimi insan figürüne benzetirdim. Eğilip kalkan, hoplayıp zıplayan ateş insanlar olurdu tavanda.

Ateş insanlar... Onlardan korkmadığım gecelerden birindeysem, ki başım soba tarafında olurdu, danslarını izlerdim. Kırmızı, alevden görüntüleri beni kendine çekerdi. Dansları hızlandıkça sesleri de hızlanırdı; çıtır çıtır sonra güm güm sallanırdı soba. Sanki oradan çıkıp tavanda biran önce dans ede-

bilmek için birbirlerini itip kakardı alevden gölgeler. “Ateş insanlar” derdim ben onlara. Coşkularına dayanamaz, aralarına katılırdım. Eğilip doğrularak, başlarını sallayarak çılgınca dans ederdi insan figürleri tavanda. Ben de o küçük odanın nasıl genişlediğini anlayamaz bitap düşünceye kadar onlarla birlikte dans ederdim. Bu, ateş insanları içselleştirdiğim zamanlardı. Bazen de onlardan kaçmak isterdim. Önceki gece onlarla dans eden ben değilmişim gibi, ertesi gece ölümüne kaçmak istediğim oluyordu onlardan. Ayaklarımı sobaya doğru uzatır, onları görmemek için elimden geleni yapardım. Görmesem de seslerini duyardım, nefeslerini ensemde hissederdim. Çıtır çıtır başlayan, gürül gürül devam eden nefeslerini... Sesler kesilsin de dansları bitip gitsinler diye tedirginlikle battaniyenin altına gizlenirdim. Ter içinde kalırdım. Sobadan çıkışlarına şahit olmuşum da tekrar girişlerine hiç şahit olmamıştım. Nereye gidiyorlardı? Ertesi gece nasıl yine sobadan çıkıyorlardı? Bazı geceler bekleyişten bazı geceler dans etmekten terlerdim. Ama hep terliydim. Bazı geceler dans etmekten uyuyamazken bazı geceler sobanın sönmelerini beklediğim için uyuyamazdım.

Annem “Çok sık hastalanıyor bu çocuk” derdi. Bir gün aneme her şeyi anlatmaya karar verdim. Evet, hastaydım. Ateş insanlar yüzünden... “Ateş insanlar beni hasta ediyor” dedim. Gözlerime öyle yabancı baktı ki. Konuşmaktan vazgeçtim. O gün konuşursam annemi sonsuza kadar kaybedeceğimi anladım. İnsan çocukken öyle pek de anlayışsız olmuyor. Her şeyi garip şekilde, seziyor. Annemin gözlerindeki ifadeden sonra susmaya karar verdim. Bir çocuk susmaya karar verdiğinde bunu kesinlikle uygular. Ben de susma kararımı yıllarca hiç açık vermeden uyguladım. Ateş insanlardan en yakın arkadaşlarıma bile bahsetmedim.

İlkokulda tuhaf bir arkadaşım vardı. Daha doğrusu benimle zorla arkadaş olmuştu. Adımın son harfini söyleyemezdi. Ya da söylemezdi, bilmiyorum. İsmimdeki harf sayısını azaltmıştı. Her

şeyi yavaş anladığı için benden iki yaş büyük olduğu hâlde aynı sınıftaydık. Kendine arkadaş olarak, daha doğrusu kurban olarak beni seçmişti. Ne zaman arkadaşlığımızı bozmak istesem sınıfın ya da evdeysekin penceresini açıp kendini aşağı atmakla beni tehdit ederdi. Böyle yaptığında ona öyle kızardım ki, içimden onu ateş insanlara teslim etmek gelirdi. Bir gece onu bizde kalmaya ikna edeyim, ateş insanların ellerine vereyim diye aklımdan geçirdi. Onlar etrafında döndükçe tuhaf arkadaşımın iki gıdım akli da gider hepten başıma dert olur diye vazgeçerdim. Susmaya karar vermiş bir çocuk olarak ne aileme ne de öğretmene bir şey diyemezdim, onu şikâyet edemezdim. İlerleyen yıllarda sınıfımız alt katlardan birine taşınmıştı da “Atlasan bile ölmezsin” demiştim bir gün ona. Tehdide dayalı arkadaşlığımız böylece son bulmuştu. İşte o tuhaf kıza bile ateş insanlardan bahsetmemiştim.

Ateşle imtihanım hep devam etti. Bir gece her yanıma sanki alev sarmıştı. Sobanın içindeydin sanki. O gece annem yatarken sobayı fazla harlı bırakmadı. Çıtır çıtır... Çıtır çıtır... Çıtır çıtır... Sesler daha derinden geliyordu. Tavanda tek bir ateş insan vardı. Çok yavaş dans ediyordu. Bense kendi ateşimin içinde baygın ve bitkin gözlerle onu izliyordum. Huzursuzdum ama korkmaya bile hâlim yoktu. Öyle bitkindim. Sonra tavandan indi ateş insan. Yanıma geldi. Elleriyle boğazımı sıkmaya başladı. Sıktı, sıktı, daha fazla, daha fazla, daha fazla sıktı. Boynumda ateşten parmakları hissediyordum. Boğazım yanıyordu. Çığlık atmak isterken, nefes bile alamaz hâldeydin. Gözlerimin, yuvalarında kocaman olduğunu hissedebiliyordum. Neredeyse beni öldürecekti. O gece beni, yanıma şans eseri gelen annem kurtardı. Hastaneye zor yetiştirmişlerdi. Eve geldikten sonra hiçbir şey eskisi gibi olmadı. Artık tavandaki gölgelerin dansını izleyemez hâle geldim. Kalkıp onlarla dans etmek ise bana çok uzaktı. Ateşle ölümü zihnimde eşitlemişim.

Hastaneden döndüğüm sabah, sönmüş sobanın mermerine dökülen külleri gördüm. Gözlerimi ayıramadım. Sonra nasıl

olduğunu anlayamadan büyük bir tutkuyla bağlandım küllere. Ateşten kaçmak beni kül âşığı etmişti. Her sabah uyanır uyanmaz sobanın yanında alıyordum soluğu. Alt kapağı açıyor, demir sürgüde biriken külleri dışarı çıkartıyor, güzel bir insanı ya da güzel bir manzarayı seyreder gibi seyrediyordum külleri. Doyumsuz bir haz kaplıyordu içimi. Dünyanın en güzel rengi griydi bana göre. En çok tonu olan renk griydi. Üstelik dünyada hiçbir kokuya benzemeyen bir kokusu da vardı küllerin. Mis gibiydi ve içime çekiyordum kül kokusunu. Kül kokusu, o güne kadar en güzel koku zannettiğim, bahçemizdeki güllerin kokusundan bile güzeldi. Kül kokusu, bahçemizdeki güllerin kokusundan bile kalıcıydı. Ellerimde kül kokusu kalıyordu. Hep ellerimi kokluyordum. Gün boyunca ellerim hep yüzümdeydi. Kül kokusundan bir an ayrı kalmak istemiyordum. Ateşten kaçtıkaçta küle daha fazla bağlanıyordum.

Yıllar geçtikçe içimde daha kalıcı yer etti kül tutkusu. Yıllar geçtikçe bende daha fazla kök saldı tutkum. Ben büyüdüm, tutkum da büyüdü. Ama hepsiyle beraber teknoloji de büyüdü. Yaşam şartları değişti. Kaloriferli eve taşındığımızda ateş insanlardan ebediyen kurtulduğuma sevinemedim. Artık geceleri uyuyabilmek için sobanın sönmesini beklemek zorunda değilim, evet. Yine de huzura kavuşamadım. Düşmanımdan ayrılmak, dostumdan ayrılmaktı. Ateşten ve ölümden kurtulmak, külden de ayrı düşmektir. Külden ayrı düşmemek için, ateş ve ölümlerle yan yana yaşamayı kaldırabilirdim. Ateş yoktu geceleri. Yakıcı parmakların boğazıma dolanıp beni tekrar öldürmeye çalışması ihtimalinden kurtulmuştum. Ama küle de kaybetmişim. Demir sürgüyü çekip dakikalarca izleyemiyordum sabahları külleri. Ellerimi içine daldırıp, acıyınca kadar sıkıp avuçlarımı, bütün gün koklayamıyordum küle. Külden ayrı düşmeseydim, ateşe ve ölüme de katlanabilirdim.

Uyanmak için yalvaran bir dilin nasıl amini olabilir zaten açık olan, hiç kapanamayan gözler? Kâbusumun kaçınıcı kat-

manındayım? Ya da kaç katmanlı kâbusum? Ateşten kaçtığı için küle bağlanmış bir insan, ateşten kaçarken küle tutulmuş bir insan uyanabilir mi? Küllerin peşinde koşarken birden uyanabilir miyim? Uyanmak istiyorum. Külün kül ettiği, uyanabilir mi?

Günden güne azaldı avuçlarımdaki kül kokusu. Sokaklarda da rastlayamıyordum ona. İsti en fazla karşılaştığım. Kül, kaybolmuştu yaşadığım kentte. Hasretim dayanılmaz bir hâl almıştı. Evin sadece içinde değil, dışında da kayıptı kül. Avuçlarımı burnuma götürmem boşunaydı. Her sabah umutsuzluğa uyanıyordum. Çok zaman geçti. Külün kokusu burnumdan gitmedi yine de... Azalsa bile yok olmadı. Geceleri istediğim saatte yatabilsem de, ateş insanlardan ve onların danslarından korkmasam da artık... Bu kez de küle duyduğum hasretten uyuyamıyordum. Zaman kavramını çoktan yitirmiştim. Avuçlarımda kül tuttuğum son sabahın üzerinden ay mı geçti yıl mı bilmiyordum. Bir sabah ayaklarımın üzerinde buldum külü. Nasıl sevindim, nasıl anlatamam! Ben küle gidemesem de kül bana gelmişti. Ayak bileklerime kadar tenim küle kaplıydı. Özlemle avuçladım. Sarıldım, kokladım. Neden sonra baktım ki külün altında ayaklarım yoktu. Kül ben olmuştu. Kül vardı ama ayaklarım yoktu. Şimdi bu öyküyü, bir gün kollarım da kül olmadan önce telaşla yazdım.